

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellanten,

tegen de uitspraak in de zaken nos. AWB 06/457, 06/458, 06/459, 06/460,
06/5233 van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
's-Hertogenbosch, van 22 december 2006 in de gedingen tussen:

appellanten

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 30 november 2005 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie aanvragen van appellanten om hun een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 22 december 2006, verzonden op 3 januari 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, de daartegen door appellanten ingestelde beroepen ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben appellanten bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 25 januari 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 12 februari 2007 heeft de Minister van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.H.M. van Altena, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. P.A.M.J. Graat, ambtenaar van Staat.

w.g. Van Altena
Lid van de enkelvoudige kamer

w.g. Graat
ambtenaar van Staat

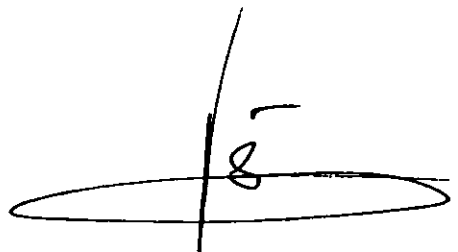
Uitgesproken in het openbaar op 16 mei 2007

307

Verzonden:

16 MEI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' with a horizontal stroke across it, and a small '8' or similar mark to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummers: AWB 06/457
AWB 06/458
AWB 06/459
AWB 06/460
AWB 06/5233

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 22 december 2006

inzake

eiser sub 1
eiseres sub 1,
en hun kinderen
eiseres sub 2
- eiser sub 2 en
eiser sub 3
tezamen te noemen eisers,
allen van Bosnische nationaliteit,
gemachtigde drs. J.W. de Haan,

tegen

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. E.G.J.C. Jansen.

Procesverloop

Bij afzonderlijke besluiten van 30 november 2005 heeft verweerder de aanvragen van eisers tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) afgewezen. Het besluit dat ten aanzien van
: is genomen heeft tevens betrekking op haar destijds minderjarige kind .

Tegen deze besluiten hebben eisers beroep ingesteld.

De beroepen zijn behandelend op de zitting van 29 september 2006, waar eisers in persoon zijn verschenen, bijgestaan door hun gemachtigde.
Verweerder is tevens verschenen bij gemachtigde.

AWB 06/457 AWB 06/459 AWB 06/5233
AWB 06/458 AWB 06/460

Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag of de besluiten van 30 november 2005 in rechte stand kunnen houden.
2. De asielrelazen van eiseres en de kinderen , en zijn geheel afhankelijk van dat van eiser. In deze uitspraak zal de rechtbank zich dan ook bij haar overwegingen primair richten op het relaas van eiser.
3. Ter onderbouwing van hun aanvraag en beroep hebben eisers - kort samengevat - het volgende aangevoerd.
Eiser sub 1 heeft verklaard in 1995 in zijn woonplaats als soldaat in het Osmace bataljon tegen de Cetniks te hebben gevochten en mensen te hebben gedood. Eisers gezin bevond zich sinds 16 april 1992 in Slovenië. Na de val van is eiser naar gegaan en eind september 1995 is eiser met zijn gezin naar Berlijn vertrokken. In mei 1996 is eiser teruggekeerd naar waar hij tot februari 1997 heeft gewoond. Eiser is toen in gaan wonen. Het gezin van eiser kwam in 1998 uit Duitsland terug. Samen met zijn gezin heeft eiser tot 12 juli 2000 in gewoond. Van de autoriteiten moest eiser zijn woning echter verlaten en terugkeren naar Terugkeer naar is echter niet mogelijk omdat eiser als oorlogsmisdadiger wordt beschouwd en door de Cetniks wordt gezocht.
4. Verweerder heeft zich in de bestreden besluiten op het standpunt gesteld dat eisers niet aannemelijk hebben gemaakt dat de aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning vormen. Die afwijzing is voor eisers met uitzondering van eiser sub 2 gebaseerd op het bepaalde in het eerste lid, in samenhang met het bepaalde in het tweede lid, aanhef en onder f, van artikel 31 van de Vw 2000. Voor eiser sub 2 is de afwijzing gebaseerd op het bepaalde in het eerste lid van artikel 31 van de Vw 2000.
5. De rechtbank overweegt als volgt.
6. Een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 kan worden verleend in de in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 genoemde gevallen.
7. Uit de gedingstukken en het verhandelde ter zitting is gebleken dat verweerder de aanvragen van eisers bij besluiten van 21 januari 2004 eerder heeft afgewezen omdat aan eiser sub 1 in verband met zijn militaire verleden artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag is tegengeworpen. De tegen deze besluiten ingestelde beroepen zijn door deze rechtbank bij uitspraak van 5 oktober 2004 ongegrond verklaard. Vervolgens zijn de tegen deze uitspraak ingestelde hoger beroepen bij uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS) van 28 april 2005 met vernietiging van de uitspraak van deze rechtbank van 5 oktober 2004 en de besluiten van verweerder van 21 januari 2004 gegrond verklaard. De AbRS heeft - kort weergegeven - overwogen dat de door verweerder gehanteerde bronnen, op basis waarvan eiser artikel 1(F) van het Verdrag is tegengeworpen, geen zodanig specifieke informatie over de organisatiestructuur en samenstelling van de TO Osmacce bieden en met name niet over de bijdragen van de daartoe behorende compagnieën aan het plegen van de door verweerder bedoelde misdrijven, dat op basis daarvan aan de verklaringen van eiser sub 1 over zijn activiteiten ernstige redenen kunnen worden ontleend om te veronderstellen dat sprake is geweest van "personal participation" van eiser sub 1 aan die misdrijven.

8. De rechtbank stelt vast dat verweerder in de bestreden besluiten, zoals ook ter zitting is aangegeven, aan eiser sub 1 en sub 3 en aan eiseres sub 1 en sub 2 heeft tegengeworpen dat zij geen documenten hebben overgelegd, waaruit hun reisroute zou kunnen blijken.

9. Het is vaste jurisprudentie dat de vaststelling of en in hoeverre bij de beoordeling van de asielaanvraag wordt uitgegaan van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder behoort en dat die vaststelling door de rechter slechts terughoudend kan worden getoetst. Bij die vaststelling kan verweerder zich in redelijkheid op het standpunt stellen dat de oprechtheid van een vreemdeling en de geloofwaardigheid van het asielrelaas op voorhand zijn aangetast indien een vreemdeling niet aannemelijk kan maken dat het ontbreken van reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, niet aan hem is toe te rekenen. Het toerekenbaar ontbreken van deze documenten zal echter steeds door verweerder in de context van het totale feitencomplex moeten worden gezien.

10. Verweerder heeft er in de bestreden besluiten op gewezen dat eisers geen enkel formeel dan wel indicatief bewijs hebben overgelegd om hun reisroute te kunnen onderbouwen. Van iemand die stelt dat hij vanaf Bosnië-Herzegovina naar Nederland is gereisd, mag volgens verweerder worden verondersteld dat de reis met documenten te staven is. De verklaring die eiser sub 1 hiervoor heeft gegeven, namelijk dat hij illegaal reisde, en de verklaring van eiseres sub 1 dat zij achterin een soort bestelauto zat en dat de reis voor haar werd geregeld, acht verweerder onvoldoende om te spreken van een helder, concreet en verifieerbaar reisverhaal en wordt door verweerder als onvoldoende van de hand gewezen. Verweerder heeft er voorts op gewezen dat van iemand die stelt van Bosnië-Herzegovina naar Nederland te hebben gereisd, in alle redelijkheid verwacht mag worden dat hij/zij informatie kan verschaffen over eenvoudige zaken als door welke landen men heeft gereisd, of er grenscontroles hebben plaatsgevonden en waar dat dan was. Eiser sub 1 is hiertoe niet in staat gebleken. Hij heeft weliswaar enkele details aangaande de reis verteld - zo zou de reis zijn aangevangen bij een benzinepomp genaamd Blagovac en geëindigd nabij Rijsbergen, en zou de kleur van de vrachtwagen blauw zijn en de chauffeur vermoedelijk een Kroaat -, doch verweerder acht deze informatie volstrekt onvoldoende om te spreken van een helder, concreet en verifieerbaar reisverhaal en dit geldt ook voor de verklaring van eiseres sub 1 dat de reis thuis is aangevangen, dat er twee mannelijke chauffeurs waren en dat de auto wit van kleur was. Ook de verklaring van eiseres sub 2 dat zij niet in staat was om te verklaren over welke landen en plaatsen zij is gereisd, omdat zij in een soort bestelauto reisde en veel sliep acht verweerder onvoldoende. Dat de reis in Sarajevo is aangevangen, dat er nog twee chauffeurs waren en dat zij vanaf 14 juli 2000 alleen auto's met een geel kenteken zag merkt verweerder aan als details. Deze informatie acht verweerder volstrekt onvoldoende om te spreken van een helder, concreet en verifieerbaar verhaal.

11. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eisers niet aannemelijk hebben gemaakt dat het ontbreken van reisdocumenten eisers niet kan worden toegerekend. Evenzeer heeft verweerder eisers in redelijkheid kunnen tegenwerpen dat eisers geen gedetailleerde verklaringen hebben kunnen afleggen over hun reisroute. Derhalve is op voorhand twijfel ontstaan aan de oprechtheid van eiser sub 1 en 3 en eiseres sub 1 en 2 en is afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van hun asielrelaas.

12. Indien, zoals in casu het geval is, sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000, geldt volgens vaste jurisprudentie dat in het asielrelaas ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden mogen voorkomen. Van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan om geloofwaardig geacht te kunnen worden.

13. Verweerder heeft het militaire verleden van eiser sub 1 geloofwaardig geacht. Verweerder acht echter niet geloofwaardig dat eiser door Bosnische Serviërs wordt aangemerkt als oorlogsmisdadiger en om die reden wordt gezocht. Op de eerste plaats heeft verweerder overwogen dat, zoals door eiser sub 1 steeds is benadrukt en door verweerder inmiddels is gevolgd, gebleken is dat eiser sub 1 zich niet schuldig heeft gemaakt aan oorlogsmisdaden. Eiser dient derhalve een overtuigende verklaring te geven waarom hij, ondanks het feit dat hij persoonlijk geen oorlogsmisdaden zou hebben begaan, er toch van zou worden beschuldigd een oorlogsmisdadiger te zijn. Voor de gestelde beschuldiging zou een bijzondere aanleiding moeten bestaan, welke door eiser in het geheel niet inzichtelijk is gemaakt. Voor zover eiser stelt dat één en ander mogelijk te maken heeft met het verleden van zijn vader en diens betrokkenheid bij de communistische partij, wordt overwogen dat eiser verzuimt zijn stelling nader te onderbouwen of te concretiseren. Blijkens het relaas baseert eiser zich in dezen louter op eigen vermoedens en speculaties waaraan niet die waarde kan worden gehecht die eiser er wellicht aan gehecht zou willen zien. Eiser heeft voorts vaag en tegenstrijdig verklaard over de wijze waarop hij zou hebben vernomen voor te komen op een lijst met namen van gezochte oorlogsmisdadigers. Zo heeft eiser tijdens het nader gehoor van 21 november 2000 verklaard dat hij in een televisie-uitzending zag hoe eerdergenoemde lijst met namen, waaronder zijn naam, werd voorgelezen. Gevraagd naar deze lijst, verklaart eiser tijdens het aanvullende gehoor van 4 december 2002 echter dat hij het nooit over een lijst heeft gehad. Vervolgens verklaart eiser dat hij de bewuste televisie-uitzending niet zelf heeft gezien maar door een kennis over werd gebeld. Eiser weet evenwel niet wie de bewuste kennis was die hem belde noch heeft hij enig idee waarom zijn naam op de lijst met gezochte oorlogsmisdadigers zou staan. Voor zover eiser aanvoert tevens van familieleden en/of bekenden te hebben gehoord dat hij door Bosnische Serviërs wordt gezocht, heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat aan deze informatie niet de waarde kan worden gehecht die eiser er wellicht aan gehecht zou willen zien nu deze informatie niet afkomstig is uit een objectieve en verifieerbare bron.

14. Eiseres sub 1 wordt door verweerder niet gevolgd voor zover zij stelt dat zij en haar gezin problemen zullen ondervinden omdat haar echtgenoot en andere leden van de familie na de oorlog werden gezocht door Bosnische Serviërs. Verweerder heeft er in de eerste plaats op gewezen dat niet geloofwaardig wordt geacht dat de echtgenoot van eiseres sub 1 wordt gezocht door de Bosnische Serviërs. Verder acht verweerder van belang dat eiseres haar stelling in het geheel niet nader heeft onderbouwd noch geconcretiseerd doch zich in dezen enkel baseert op informatie via derden verkregen informatie alsmede eigen gevolgtrekkingen en conclusies naar aanleiding van die informatie. Derhalve kan aan hetgeen eiseres sub 1 aan haar stelling ten grondslag heeft gelegd niet de waarde worden gehecht die zij er wellicht aan gehecht zou willen zien noch dat een en ander aanleiding geeft tot en ander oordeel te komen dan reeds is verwoord in het voornemen van haar echtgenoot. Het relaas van eiseres voor zover zij stelt problemen te zullen ondervinden omdat haar echtgenoot en andere leden van de familie worden gezocht, bezit derhalve geen positieve overtuigingskracht en is niet geloofwaardig.

15. Marginaal toetsend is de rechtbank van oordeel dat verweerder de relazen van eiser sub 1 en eiseres sub 1 op goede gronden ongeloofwaardig heeft geacht. Nu de asielrelazen van eiseres sub 2, eiser sub 2 en eiser sub 3 in belangrijke mate afhankelijk zijn van de relazen van hun ouders is de rechtbank van oordeel dat verweerder ook die relazen voor zover ze zien op de gestelde problemen van de ouders - marginaal toetsend - op goede gronden ongeloofwaardig heeft geacht.

16. Voor zover het relaas van eisers betrekking heeft op de sociaal-economische problemen die eisers stellen te hebben ondervonden nadat ze uit Duitsland waren teruggekeerd naar Bosnië-Herzegovina heeft verweerder het relaas op zwaarwegendheid beoordeeld en daartoe het volgende gemotiveerd.

17. Met betrekking tot het betoog van eiser sub 1 dat hij werd gediscrimineerd en achtergesteld omdat hij een vluchteling uit was, heeft verweerder gewezen op de Vc, paragraaf 4.4.6, waarin is bepaald dat personen die zich hierop beroepen aannemelijk dienen te maken dat deze achterstelling is gebaseerd op één van de gronden van het Verdrag. Verweerder heeft erop gewezen dat eiser sub 1 daar niet in is geslaagd. Niet gesteld noch gebleken is immers dat de problemen die eiser sub 1 heeft ondervonden op enige wijze verband hielden met zijn godsdienstige of politieke overtuiging, zijn nationaliteit dan wel zijn etnische afkomst. Integendeel, eiser sub 1 heeft verklaard dat hij niet weet wat zijn etnische afkomst te maken zou kunnen hebben met hetgeen hij heeft ondervonden. Verder heeft eiser sub 1 verklaard dat geldgebrek een belangrijke oorzaak was van zijn problemen en dat meer mensen dezelfde problemen hadden. Ook de omstandigheid dat eiser sub 1 de woning die hij had betrokken moest verlaten en deze, zoals zoveel andere woningen, door de rechtmatige eigenaar werd opgeëist, dient niet opgevat te worden als een daad van discriminatie of op de persoon van eiser sub 1 gerichte vervolging. Bovendien blijkt uit het algemeen ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van 25 april 2000 (kenmerk DPC/AM-673990) dat eiser sub 1 mogelijkheden had bijstand of hulp te verkrijgen bij de door hem ondervonden problemen. Eiser sub 1 behoort namelijk tot de bevolkingsgroep Bosnische moslims, oftewel Bosniakken, welke de meerderheid vormt in de Bosnisch-Kroatische Federatie binnen Bosnië-Herzegovina. Uit paragraaf 4.3 en 4.4 van het genoemde ambtsbericht blijkt dat Bosniakken zich kunnen vestigen in meerderheidsgebied. Bureaucratische en praktische obstakels zoals beperkte beschikbare woonruimte en het gebrek aan banen bemoeilijken weliswaar de terugkeer, doch bij besluit van 30 juli 1999 is bepaald dat burgers hun oude identiteitskaart kunnen omruilen voor een nieuwe, waarmee zij beter toegang hebben tot sociale en medische voorzieningen en onderdak. Voorts blijkt uit het ambtsbericht dat personen die terugkeren zich bij problemen kunnen wenden tot kantonale autoriteiten of het Ministerie voor vluchtelingen van de Bosnisch-Kroatische Federatie. Ook kunnen personen die terugkeren een beroep doen op organisaties als de OVSE, IPTF en UNHCR om hun zaak te behartigen bij de lokale autoriteiten. Niet gesteld noch gebleken is dat eiser sub 1 gepoogd heeft aanspraak te maken op bovengenoemde regelgeving en mogelijkheden hulp en bijstand te verkrijgen noch dat de genoemde instanties en/of organisaties niet bereid zouden zijn eiser sub 1 van dienst te zijn. Dat de door eiser sub 1 ondervonden problemen discriminatoir van aard waren is verweerder niet gebleken. Evenmin is gebleken dat eiser door de autoriteiten of anderszins dusdanig in de bestaansmogelijkheden werd beperkt dat er sprake was van een onhoudbare situatie. Het bovenstaande geldt derhalve ook voor eiseres sub 1, eiseres sub 2, eiser sub 2 en eiser sub 3. Voorts heeft verweerder zich ten aanzien van eiseres sub 2 en eiser sub 2 op het standpunt gesteld dat de gestelde discriminatie (door leeftijdsgenoten en op school) niet zodanig was dat zij zich niet in het land van herkomst konden staande houden.

18. Voor zover eiser sub 1 zich heeft beroepen op de situatie in Bosnië in het algemeen en de positie van teruggekeerden in het bijzonder en dat hij op grond van het gestelde in de rapporten van UNHCR van januari 2005 en het rapport Norwegian Refugee Council van 28 januari 2004 in aanmerking dient te komen voor een vergunning op grond van artikel 29, eerste lid, onder c, van de Vw 2000 heeft verweerder erop gewezen dat humanitaire redenen die na het vertrek uit het land van herkomst zijn ontstaan niet kunnen leiden tot verlening van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, onder c, van de Vw 2000. Verweerder heeft erop gewezen dat de enkele omstandigheid dat de vreemdeling bijvoorbeeld een hoge leeftijd of lichamelijke klachten heeft, onvoldoende reden is om aan te nemen dat terugkeer naar het land van herkomst in redelijkheid niet kan worden verlangd. Ook de algemene humanitaire omstandigheden in het land van herkomst - zoals de omstandigheid dat het niveau van de beschikbare basisvoorzieningen naar Nederlandse maatstaven te wensen overlaat - kunnen geen reden zijn voor verlening van een verblijfsvergunning. Verweerder heeft er in de eerste plaats op gewezen dat nergens in de rapporten van UNHCR en Norwegian Refugee Council van eiser sub 1 of één van zijn gezinsleden melding wordt gemaakt en dat beide documenten zien op de algemene situatie in Bosnië. Verder verschilt de inhoud van deze documenten niet wezenlijk van de inhoud van het Algemeen Ambtsbericht van 7 oktober 2003 (DPV/AM-811035). Uit dit ambtsbericht blijkt dat de sociaal-economische situatie in Bosnië-Herzegovina inderdaad zorgwekkend is te noemen. De slechte economische situatie heeft echter zijn effect op de hele bevolking in Bosnië-Herzegovina, maar kwetsbare groepen, zoals terugkerende minderheden lijden er extra onder, omdat zij mogelijk te maken krijgen met discriminatoire behandeling op het gebied van arbeid, gezondheidszorg, onderwijs en sociale voorzieningen. De omstandigheden waarin minderheden na terugkeer moeten leven blijven daarom altijd nog een bijzonder aandachtspunt voor zover de Bosnische autoriteiten als voor de internationale organisaties. Echter, er blijkt tevens uit dat reeds geruime tijd de stabiliteit en de algehele veiligheid in Bosnië-Herzegovina wordt gewaarborgd, in belangrijke mate dankzij de aanwezigheid van de Stabilization Force (SFOR) en de International Police Task Force (IPTF). De taak van de IPTF is inmiddels overgenomen door de European Union Police Mission (EUPM). Verweerder acht de algemene socio-economische situatie en de praktische problemen die teruggekeerde ontheemden en asielzoekers ondervinden bij terugkeer in Bosnië onvoldoende om te concluderen dat eiser sub 1 in het bezit zou moeten worden gesteld van een vergunning op grond van artikel 29, eerste lid, onder c van de Vw 2000. Eiser sub 1 verschilt daarin immers niet van vele van zijn landgenoten aan wie evenmin om die reden verblijf wordt toegestaan. Volgens verweerder is het niet voldoende indien de vreemdeling enkel algemene stellingen formuleert, doch dient het - blijkens vaste jurisprudentie - te gaan om dusdanige individuele humanitaire omstandigheden dat in redelijkheid niet kan worden verlangd dat de vreemdeling terugkeert naar het land van herkomst. Bovenstaande motivering geldt ook voor vrouw en kinderen.

19. Ter zitting is namens eisers betoogd dat de medische problemen van eiseres sub 1 en eiser sub 2 dienen te worden geschaard onder artikel 29, eerste lid, onder c, van de Vw 2000.

20. De stelling van eiseres sub 1 dat zij lijdt aan PTSS is evenmin reden voor verlening van een verblijfsvergunning in het kader van bijzondere individuele klemmende redenen van humanitaire aard, zodat reeds hierom niet aan de voorwaarden van het beleid wordt voldaan. Van belang hierbij is dat ingevolge vaste jurisprudentie (bijvoorbeeld AbRS, 21 juni 2003, JV 2003/432) het beleid inzake bijzondere individuele klemmende redenen van humanitaire aard niet bedoeld is voor een uitbreiding van het traumatabeleid.

21. Voor zover eiser sub 2 zich beroept op zijn lichamelijke gesteldheid heeft verweerder zich - onder verwijzing naar hoofdstuk C1, paragraaf 4.4.2 van de Vreemdelingen-circulaire en voor zover te dezen van belang op het standpunt gesteld dat de enkele omstandigheid dat een vreemdeling lichamelijke klachten heeft, onvoldoende is om aan te nemen dat terugkeer naar het land van herkomst in redelijkheid niet kan worden verlangd. Ook de algemene humanitaire omstandigheden in het land van herkomst - zoals de omstandigheid dat het niveau van de beschikbare basisvoorzieningen naar Nederlandse maatstaven te wezen overlaat - kunnen geen reden zijn voor verlening van een verblijfsvergunning. Ook overigens zijn door eiser sub 2 geen klemmende redenen van humanitaire aard aangevoerd die tot de conclusie leiden dat in redelijkheid niet van eiser sub 2 kan worden verlangd terug te keren naar het land van herkomst.

22. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich terecht op het standpunt heeft kunnen stellen dat de relazen in zoverre onvoldoende zwaarwegend zijn.

23. Voorts is gesteld dat eisers in aanmerking hadden moeten komen van een verblijfsvergunning wegens klemmende redenen van humanitaire aard in het kader van de zogenaamde "Stari Most regeling".

24. Dienaangaande overweegt de rechtbank als volgt.

25. Verweerder heeft betoogd dat deze lijst tweemaal is gezien op bijzondere klemmende redenen van humanitaire aard en dat van deze lijst uiteindelijk in vier dossiers (in totaal 17 personen) is beslist tot inwilliging middels de inherente afwijkingsbevoegdheid van de minister. Ten aanzien van eisers is volgens verweerder - hoewel deze onderkent dat de situatie in Bosnië-Herzegovina niet rooskleurig is - niet gebleken van dermate schrijnende omstandigheden, dat deze tot inwilliging nopen. Verweerder gaat er vanuit dat eisers aldaar een redelijk bestaan kunnen opbouwen.

26. Eisers hebben daarentegen betoogd dat zij niet geloven dat hun zaak in het kader van de "Stari Most regeling" door verweerder is beoordeeld en zijn van mening dat hen een herbeoordeling in het kader van een regeling die ruimhartig zou worden toegepast door verweerder is onthouden.

27. Ter zitting heeft verweerder verklaard dat het dossier van eisers in december 2003 niet is getoetst omdat er toen - vanwege de 1(F) procedure - sprake was van een contra-indicatie. Inmiddels bestaat de "Stari Most regeling" niet meer. Verweerder heeft betoogd dat de schrijnendheid thans wel is beoordeeld en heeft zich op het standpunt gesteld, dat, indien de zaak "door de bril van destijds" zou zijn beoordeeld, eisers op grond van de "Stari Most regeling" geen verblijf zijn toegestaan omdat hun situatie niet schrijnend genoeg is. Immers het criterium is of eisers in staat zullen zijn in hun land van herkomst een redelijk bestaan op te bouwen. Dat eisers daartoe niet in staat zijn is volgens verweerder niet gebleken.

28. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op dit standpunt heeft kunnen stellen.

29. Gezien het voorgaande komen eisers niet in aanmerking voor toelating op één van de in artikel 29 Vw 2000 genoemde gronden.

AWB 06/457 AWB 06/459 AWB 06/5233
AWB 06/458 AWB 06/460

30. De beroepen zijn derhalve ongegrond.

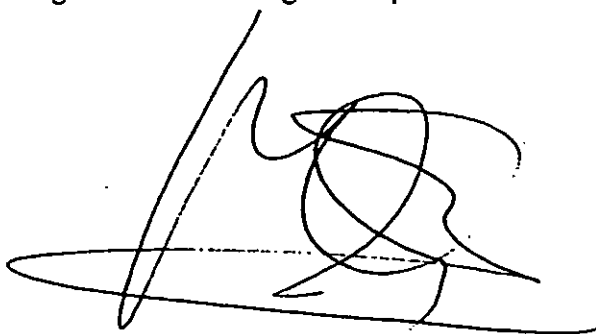
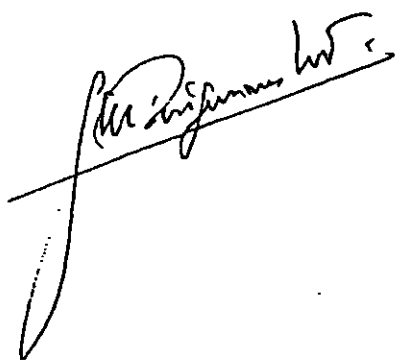
31. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

AWB 06/457 AWB 06/459 AWB 06/5233
AWB 06/458 AWB 06/460

Beslissing
De rechtbank,

- verklaart de beroepen ongegrond.

Aldus gedaan door mr. H. Benek als rechter en in het openbaar uitgesproken in
tegenwoordigheid van G.C.A. Dingemans Wierts als griffier op 22 december 2006.

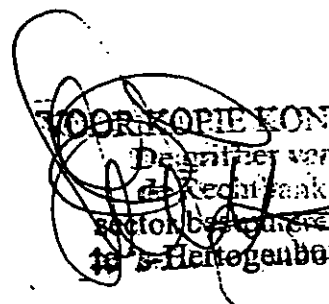

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

*Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag*

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden: 03 JAN. 2007

VOORKOPIE KON
De griffier van
de rechtbank
Afdeling bestuursrecht
10's-Hertogenbo

Stichting Rechtsbijstand Asiel
LEGAL AID

Postbus 1308
5200 BJ 's-Hertogenbosch
Bezoekadres:
Spinhuiswal 2
5211 JG 's-Hertogenbosch
tel. (073) 6158800
fax. (073) 6158809

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN ✓	
25 JAN 2007	
ZAAKNR.	✓
AAN:	✓
BEHANDELD: DD:	PAR:

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger Beroep vreemdelingen
Postbus 16113
2500 BC DEN HAAG

Per fax: 070-3651380
Aantal pagina's: 33

Datum: 25 januari 2007

509-A

Betreft: Grieven hoger beroep

Procedurenummer beroep: 06/457, 06/458, 06/459, 06/460 en 06/5233

Edelachtbaar college,

Appellant 1, de heer , geboren op , appellante 1
geboren op en de dochter geboren op en zoon
geboren op en de zoon geboren op
allen van Bosnische nationaliteit woonachtig te en voor deze zaak woonplaats
kiezende ten kantore van de daartoe bepaaldelijk ge(vol)machtigde (met recht van substitutie)
Drs. J.W. de Haan van de Stichting Rechtsbijstand Asiel 's-Hertogenbosch (SRA),
kantoorhoudende aan de Spinhuiswal 2, Postbus 1308, 5200 BJ 's-Hertogenbosch, dient hierbij
een hoger beroepschrift in.

Een schriftelijke machtiging wordt hierbij overgelegd (productie 1).

Uitdrukkelijk wordt opgemerkt dat eventuele griffierechten ten laste dienen te worden gebracht van de rekening courant van de SRA die is geopend bij de Afdeling bestuursrechtspraak.

Het hoger beroepschrift richt zich tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Den Bosch (AWB 06/457, 06/458, 06/459, 06/460 en 06/5233) d.d. 22 december 2006 (verzonden 3 januari 2007) waarin deze het beroep van appellanten ongegrond verklaart. Een afschrift van de aangevallen uitspraak wordt hierbij overgelegd (productie 2).

De grieven van het hoger beroep worden hieronder nader uiteen gezet. Appellanten zijn van mening dat er in onderhavige procedure 'vragen spelen die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven', zoals in het parlement is overwogen bij de instelling van onderhavige 'beperkte vorm van hoger beroep' (TK nr. 3, p. 10-11, nr. 14, p. 27, EK nr. 5d, p. 27-28). Het onderhavige hoger beroepschrift leent zich volgens appellanten derhalve niet voor verkorte afdoening ex artikel 91 VW2000

Stichting Rechtsbijstand Asiel
LEGAL AID

De procedure

De Minister van Vreemdelingenzaken heeft in het besluit van 21 januari 2004 te kennen gegeven het asielverzoek van appellant 1 op grond van artikel 1 F negatief af te doen. Rechtbank Den Bosch heeft het beroep van appellanten ongegrond verklaard op 5 oktober 2004. Het hoger beroep tegen deze afwijzing is door de Afdeling gegrond verklaard bij uitspraak van 28 april 2005, ABRvS 200409035/1 en 200409036/1.

Op 30 november 2005 heeft de minister de aanvragen tot verlenen van een verblijfsvergunning asiel alsnog afgewezen. Het beroep tegen deze afwijzing is op 22 december 2006 (verzonden 3 januari 2007) ongegrond verklaard.

Het hoger beroep richt zich tegen laatst genoemde uitspraak en heeft betrekking op de afwijzing een verblijfsvergunning asiel te verlenen, alsmede tegen de weigering appellanten in het bezit te stellen van een verblijfsvergunning vanwege het behoren tot de Stari Most groep, c.q. op grond van schrijnendheid van de situatie.

Grievens

Grief 1

Op pagina 3, laatste alinea, heeft de rechtbank overwogen dat 'Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eisers niet aannemelijk hebben gemaakt dat het ontbreken van reisdocumenten eisers niet kan worden toegerekend. Evenzeer heeft verweerder eisers in redelijkheid kunnen tegenwerpen dat eisers geen gedetailleerde verklaringen hebben kunnen afleggen over hun reisroute. Derhalve is op voorhand twijfel ontstaan aan de oprechtheid van eiser sub 1 en 3 en eiseres sub 1 en 2 en is afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van hun asielrelaas.'

Appellanten bestrijden dit oordeel.

Bovenstaande maakt onderdeel uit van de toetsing onder artikel 31 lid 2 onder f Vw. 2000. Hoewel de rechtbank zich in haar oordeel hier met name richt op het niet kunnen overleggen van (reis)documenten waarmee de gevolgde reisroute kan worden onderbouwd, hetgeen (ten onrechte) heeft geleid tot de conclusie dat op voorhand afbreuk is gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas, heeft de minister in haar beslissing van 30 november 2005 zich primair en vooral gericht op het (verondersteld) ontbreken van documenten waarmee de identiteit en of nationaliteit kon worden onderbouwd.

Uitleg.

In de zienswijze van 1 november 2005, als reactie op het voornemen van 5 oktober 2005, zijn kopieën van paspoorten van appellant sub 1 en appellante sub 1 (waar de kinderen bij ingeschreven staan) overgelegd. Tevens is er in de zienswijze nadrukkelijk op gewezen dat de originele paspoorten in het bezit van appellanten zijn. Dit impliceert op zijn minst dat de minister, desgewenst, de originele paspoorten had kunnen opvragen indien naar haar mening nader onderzoek naar de paspoorten noodzakelijk zou zijn geweest. Tevens is benadrukt dat

Stichting Rechtsbijstand Asiel
LEGAL AID

appellanten al ten tijde van hun asielaanvraag in 2000 originele Bosnische identiteitskaarten (Licna Karta) hebben overgelegd.

Ter zitting, na enig herhaaldelijk en nadrukkelijk aandringen van de rechtbank, heeft verweerder het ontbreken van documenten ter onderbouwing van de identiteit en of nationaliteit niet langer tegengeworpen. De tegenwerping dat er sprake zou zijn van een situatie in de zin van artikel 31 lid 2 onder f voor wat betreft het ontbreken van nationaliteits- en of identiteitsdocumenten is dus ter zitting ingetrokken.

Blijft over het ontbreken van documenten waarmee de gevolgde reisroute kon worden onderbouwd.

Appellanten hebben naar eer en geweten zo goed als het kon verklaringen afgelegd over de gevolgde reisroute. Van 'tegenstrijdigheden' op het gebied van de gevolgde reisroute is geen sprake geweest, althans is nimmer een tegenwerping over gemaakt van de kant van de minister. Voor zover de minister van mening is dat de verklaringen over de gevolgde reisroute niet voldoende zijn geweest, had de minister nimmer mogen volstaan met die enkele constatering. De minister had dan dienen aan te geven waar het naar haar mening aan schortte, welk onderdeel (van de verklaringen) over de reisroute zij van essentieel belang acht en hoe appellanten dat onderdeel van de gevolgde reisroute dan hadden moeten kunnen onderbouwen. Het illegaal afreizen van Bosnië naar Nederland heeft bij definitie tot gevolg gehad dat er geen documenten in de zin van (bus of trein)tickets aanwezig zijn waarmee de reisroute kon worden onderbouwd. Niet valt in te zien op wat voor een manier appellanten de gevolgde reisroute dan hadden kunnen onderbouwen.

De vraag die dan met recht gesteld kan worden is, in hoeverre het enkel ontbreken van dergelijke documenten tot de (te zware) conclusie kan leiden dat hiermee op voorhand afbreuk is gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Een conclusie die de rechtbank Den Bosch ten onrechte wel heeft getrokken.

Uit commentaar Vreemdelingenwet 2000 (Groeneweg / van der Winden, editie 2004-2005, pagina 200/201) volgt onder de uitleg over artikel 31 lid 2 onder f dat het artikel niet zo restrictief dient te worden toegepast dat de asielzoeker moet kunnen 'aantonen' welke reisroute gevolgd is. Daarmee zou de bewijslast te zwaar zijn. De asielzoeker moet 'aannemelijk' maken dat de reis op die manier, en via die route, is voltrokken.

Bovenstaande 'aannemelijk' in plaats van 'aantonen' zal des te meer gelden indien het ontbreken van identiteits- of nationaliteitsdocumenten niet (meer) wordt tegengeworpen. Uit bestendige jurisprudentie blijkt dan ook (terecht) dat als er geen twijfel bestaat over de identiteit en of nationaliteit, het ontbreken van documenten over de gevolgde reisroute nimmer tot het op voorhand afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas zal leiden.

In de onderhavige procedure klemmt natuurlijk des te meer dat, zolang appellant sub 1 de tegenwerping 1 F werd gemaakt, voordien de minister nimmer te kennen heeft gegeven dat er elementen aanwezig waren die op voorhand afbreuk hebben gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Stichting Rechtsbijstand Asiel
LEGAL AID

Deze grief hangt nauw samen met de volgende grief (2) waarin wordt opgekomen tegen het onterecht ongeloofwaardig achten van het asielrelaas.

Grief 2

Op pagina 4, alinea 2, heeft de rechtbank overwogen dat: *'Eiser heeft voorts vaag en tegenstrijdig verklaard over de wijze waarop hij zou hebben vernomen voor te komen op een lijst met namen van gezochte oorlogsmisdadigers.'* Volgt een opsomming van de vermeende 'tegenstrijdigheden' in de verklaringen van appellant over de wijze waarop hij dit nieuws vernomen zou hebben.

De rechtbank heeft tevens gewezen op (pagina 4 alinea 3): *'Het relaas van eiseres voor zover zij stelt problemen te zullen ondervinden omdat haar echtgenoot en andere leden van de familie worden gezocht, bezit derhalve geen positieve overtuigingskracht en is niet geloofwaardig.'* Dit hangt samen met de overweging op pagina 5 alinea 1 dat: *'Marginaal toetsend is de rechtbank van oordeel dat verweerder de relazen van eiser sub 1 en eiseres sub 1 op goede gronden ongeloofwaardig heeft geacht.'*

Appellanten bestrijden deze overwegingen. De rechtbank is naar mening van appellanten ten onrechte voorbij gegaan aan de punten die hier al in een vroeg stadium van de procedure tegen in zijn gebracht. Tevens heeft de rechtbank geen acht geslagen op een wezenlijk punt dat door appellanten naar voren is gebracht en welke betrekking heeft op de IND concept minuut welke in de aanvullende zienswijze van 10 november 2005 is overgelegd.

Uitleg.

In het 1 F besluit van 21 januari 2004 wordt voor de eerste keer de tegenwerping gemaakt als zou appellant een 'tegenstrijdige' verklaring hebben afgelegd over de wijze waarop hij bekend is geworden van het feit dat zijn naam op een Servische lijst van verdachten voor zou komen. Aangezien het besluit van 21 januari 2004 een 1 F beslissing was, is hier geen groot punt van gemaakt. De reacties op het besluit van 21 januari 2004 hebben zich dan ook volledig gericht op de (onterechte) 1 F tegenwerping.

Het 1 F besluit is door de Afdelingsuitspraak van 28 april 2005 vernietigd.

In het voornemen van 5 oktober 2005 komt de minister terug met de vermeende 'tegenstrijdige' verklaring. Hier is in de zienswijze van 1 november 2005 dus gemotiveerd op ingegaan. Ik wijs in dit verband op pagina 4, laatste alinea, van de zienswijze. Pas in het aanvullend gehoor van 4 december 2002 is appellant geconfronteerd met de vermeend 'tegenstrijdige' verklaring over de wijze waarop bij hem bekend is geworden hoe hij op de hoogte is geraakt van het bestaan van de Servische lijst, en hoe hij te horen heeft gekregen dat hij daar op zou staan.

Appellant heeft tijdens het aanvullend gehoor getracht over die 'tegenstrijdigheid' opheldering te verschaffen. Echter, zoals vrijwel standaard bij dit soort tegenwerpingen aan de orde is, is de uitleg van appellant niet afdoende. Aan het feit dat, zoals al van meet af aan betoogt, appellant zelf, na confrontatie, opheldering verschaft, zonder tussenkomst van een 'geslepen' rechtshulpverlener, wordt ten onrechte geen enkele betekenis gehecht. Dit terwijl juist het feit dat appellant zelf, zonder juridische begeleiding, een correctie aanbrengt betekenis zou

moeten hebben over de waarde die aan die corrigerende dienst te worden gehecht. Door zonder meer aan de eigen corrigerende dienst van appellant over dit punt heen te stappen dient in feite de conclusie getrokken te worden dat iedere fout of verspreking of misverstand tijdens een nader gehoor tot fatale negatieve consequenties voor de asielzoeker dient te leiden. In feite kunnen er dan alleen nog maar aanvullingen op een gehoor worden aangebracht maar geen correcties meer. Iedere correctie is immers bij definitie het gevolg van een 'tegenstrijdigheid' die dus kennelijk nimmer meer verschoonbaar te achten is.

Gelet op het feit dat, zoals in grief I betoogd, ten onrechte geoordeeld is dat er op voorhand afbreuk is gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas, kan dan ook nimmer gesteld worden dat de enkele 'tegenstrijdigheid' die door de minister geconstateerd is, er toe dient te leiden dat het asielrelaas ongeloofwaardig is.

Uit bestendige (Afdelings)jurisprudentie, ABRvS 27 januari 2003 (JV 2003/103) volgt dat de asielzoeker veelal niet in staat is en van hem ook in redelijkerwijs niet kan worden gevergd, zijn relaas overtuigend met bewijsmateriaal te staven. Zie bovengenoemde Afdelingsuitspraak onder r.o. 2.4.3

De eis die door de minister en rechtbank wordt gesteld, als zou dit onderdeel van het asielrelaas niet nader zijn onderbouwd noch geconcretiseerd, is dan ook in strijd met de jurisprudentie.

Bovenstaande klemmt allemaal des te meer nu in de zienswijze van 1 november 2005, pagina 3 laatste twee alinea's en pagina 4 eerste alinea, is al ingegaan op de merkwaardige situatie die is ontstaan nadat de Afdeling het hoger beroep gericht tegen het eerdere besluit dat artikel 1 F op appellant sub 1 van toepassing zou zijn, gegrond heeft verklaard.

Dit is in de aanvullende zienswijze van 10 november 2005 nader uiteengezet, onderbouwd met de IND concept minuut, en in het beroepschrift van 26 januari 2006 is hier (nogmaals) nader op ingegaan. Ook bij de behandeling ter zitting is dit punt uitvoerig ter discussie gekomen, maar de rechtbank heeft ten onrechte geen enkele overweging aan dit punt gewijd.

De kern van het punt dat gemaakt is komt er in het kort op neer dat de minister tot op het laatste moment, zelfs tot na de uitspraak van de Afdeling van 28 april 2005, van haar eigen 'gelijk' overtuigd blijft gelet op de IND minuut, maar daar verder, nadat de minister op dat punt dus geen gelijk heeft gekregen, geen enkele consequentie uit wenst te trekken.

Namens appellant is, kort gezegd, gesteld dat 'omdat u (ten onrechte) telkens heeft volgehouden dat artikel 1 F van toepassing zou zijn, dient u hier dan ook de consequenties uit te trekken. Uw stelling dat appellant zich schuldig zou hebben gemaakt aan handelingen in de zin van artikel 1 F brengt met zich mee dat appellant dus naar uw overtuiging zich schuldig heeft gemaakt aan misdrijven jegens (de) Serviërs. De consequentie van die redenering is dat als u stelt dat (gedwongen) terugkeer, als gevolg van d afwijzing, in de rede ligt, dit er toe kan leiden dat appellant in een situatie terecht kan komen welke kan leiden tot handelingen in de zin van artikel 3 EVRM.'

De tegenwerping van de minister is, in het kort, geweest 'we werpen artikel 1 F niet (langer) tegen'. Echter, uit de IND concept minuut blijkt dat de minister feitelijk nog steeds van haar eigen gelijk overtuigd is. Dan had er op zijn minst een toetsing aan artikel 29 lid 1 onder b plaats te vinden. Die toetsing is niet (afdoende gemotiveerd) verricht. Als die toetsing wel op

goede wijze plaats had gevonden, en als de minister de consequentie van haar eigen redeneren had doorgetrokken, dan had dit al gauw tot de conclusie moeten leiden dat appellant in aanmerking zou zijn gekomen voor een asielvergunning op grond van artikel 29 lid 1 onder b.

Dit punt is getracht te maken, dit is benadrukt en hier heeft de rechtbank Den Bosch ten onrechte geen enkele overweging gewijd.

Ten overvloede wordt er benadrukt dat artikel 1 F ten onrechte is tegengeworpen. Het hoger beroep kan ook niet tot een *reformatio in peius* leiden. De 1 F discussie an sich is dan ook gesloten. Waar het om draait is het feit dat de minister tot na de Afdelingsuitspraak van haar eigen gelijk overtuigd blijft, maar daar niet de consequenties aan wenst te verbinden die in de rede liggen.

Grief 3

Op pagina 7, alinea 5 tot en met 8, heeft de rechtbank geoordeeld dat verweerder op juiste gronden heeft geoordeeld dat appellanten niet in aanmerking zouden komen voor een vergunning op grond van het behoren tot de Stari Most groep. De rechtbank heeft onder r.o. 27 overwogen dat: *'Ter zitting heeft verweerder verklaard dat het dossier van eisers in december 2003 niet is getoetst omdat er toen -vanwege de 1 F procedure- sprake was van een contra-indicatie. Inmiddels bestaat de "Stari Most regeling" niet meer. Verweerder heeft betoogd dat de schrijnendheid thans wel is beoordeeld en heeft zich op het standpunt gesteld, dat, indien de zaak "door de bril van destijds" zou zijn beoordeeld, eisers op grond van de "Stari Most regeling" geen verblijf zijn toegestaan omdat hun situatie niet schrijnend genoeg is.*

Appellanten bestrijden deze overwegingen. De rechtbank is naar mening van appellanten ten onrechte zonder meer mee gegaan in een uiterst discutabele, ter zitting geformuleerde, redenering die iedere onderbouwing en motivering ontbeert. Ook de enkele alinea die in het besluit van 30 november 2005 wordt gewijd aan de weigering een vergunning te verlenen op grond van de "Stari Most regeling", dan wel op grond van schrijnende omstandigheden, ontbeert enige motivering.

Uitleg.

De procedure van appellanten is ter zitting behandeld op 29 september 2006. Afgezien van het gegeven dat, zoals door de minister erkend, vaststaat dat een "Stari Most beoordeling" nimmer heeft plaatsgevonden, staat inmiddels ook vast dat de "Stari Most beoordeling" in het geheel niet is afgekaart zoals de minister ons graag doet geloven.

Appellanten wijzen op het gegeven dat de minister, naar aanleiding van de motie Rouvoet/Albayrak van 18 juni 2003 en de motie Lambrechts van 30 september 2003 heeft moeten toezeggen de Srebrenica dossiers die zijn ingebracht, en bekend zijn geworden onder de naam "Stari Most groep", 'ruimhartig' te beoordelen.

Die 'ruimhartige' beoordeling heeft er uiteindelijk toe geleid dat in vier dossiers (van de ongeveer 150) alsnog tot verblijfsberusting is overgegaan.

Inmiddels staat vast dat van een 'ruimhartige' beoordeling geen sprake is geweest, en staat vast dat voor zover er een daadwerkelijke herbeoordeling heeft plaatsgevonden, deze veelal op basis van onjuiste gegevens, dan wel onjuist ingevulde 'voordrachtformulieren' heeft plaatsgevonden.

Naar aanleiding van bovenstaande heeft dhr. van Workum een onderzoek opgestart naar de wijze van beoordelen van de "Stari Most dossiers". Zijn bevindingen hebben er toe geleid dat de "Stari Most groep" medio februari 2007 wederom onderwerp van discussie in de Tweede Kamer zullen worden. Dit naar aanleiding van de toezegging d.d. van de minister 31 oktober 2006 dat er nader onderzoek zal plaatsvinden naar de reden waarom sommigen van de "Stari Most lijst" wel een vergunning hebben verkregen, en de toezegging dat na afloop van het onderzoek debat zal plaatsvinden over de Srebrenica groep.

Appellanten doen een beroep op de uitspraak van de rechtbank Rotterdam van 20 november 2006, bijlage 3. De uitspraak van de rechtbank Rotterdam kon nog niet worden ingebracht ten behoeve van de zitting van appellanten bij de rechtbank Den Bosch op 29 september 2006. De rechtbank Rotterdam wijst echter expliciet op de onzorgvuldige wijze waarop de toetsing van de "Stari Most lijst" heeft plaatsgevonden, en geeft tevens onder r.o. 5.3 en verder en 5.4 en verder gemotiveerd weer op welke criteria of aandachtspunten acht dient te worden geslagen bij de "Stari Most beoordeling" en waarom de toetsing niet zorgvuldig is verricht.

Op grond van de criteria of zo u wilt aandachtspunten die de rechtbank Rotterdam in haar uitspraak onder r.o. 5.4 en verder aanhaalt kan volstrekt niet op voorhand gesteld worden, zoals de gemachtigde van de minister ter zitting heeft gedaan, dat '*bezien door de bril van destijds*' appellant(en) geen vergunning op grond van het behoren tot de "Stari Most lijst" zou worden verleend.

Van een zorgvuldige besluitvorming in de zin van artikel 3:2 Awb is in ieder geval, zoals duidelijk mag zijn, geen sprake geweest. Appellanten wijzen er, wellicht ten overvloede, nog op dat de betrokkene van de Rotterdamse zaak inmiddels in het bezit zijn gesteld van een verblijfsvergunning vanwege het behoren tot de "Stari Most groep".

De stelling van de minister dat de schrijnendheid van de situatie thans wel zou zijn beoordeeld wordt door appellanten betwist. Voor zover betracht wordt te betogen dat een (ambtshalve?) 'schrijnendheidsbeoordeling' heeft plaatsgevonden aan de hand van criteria of aandachtspunten welke van toepassing zijn op de zogenaamde 14/1 brieven, wordt aangesloten bij de uitspraak van de Afdeling van 21 december 2006 (ABRvS 200605794/1), bijlage 4. De enkele boude stelling dat de situatie '*niet schrijnend genoeg is*' is natuurlijk geen afdoende motivering om de zaak mee af te doen. Van een zorgvuldige besluitvorming in de zin van artikel 3: Awb is dan ook geen sprake geweest.

Stichting Rechtsbijstand Asiel
LEGAL AID

Conclusies

Gezien het voorgaande is de aangevallen uitspraak volgens appellanten in strijd met, althans geeft een verkeerde toepassing aan diverse verdragsbepalingen waaronder die van het Vluchtelingenverdrag en het Internationaal Verdrag inzake Burgerlijke en Politieke Rechten. Daarnaast is de aangevallen uitspraak in strijd met ongeschreven internationaalrechtelijke bepalingen en beginselen. Tevens is de aangevallen uitspraak in strijd is met, althans geeft een verkeerde toepassing aan diverse geschreven en ongeschreven nationale wettelijke bepalingen, waaronder de Vreemdelingenwet 2000 en de Algemene Wet Bestuursrecht.

Op grond van hetgeen hierboven uiteen is gezet verzoeken appellanten uw college derhalve:

- De aangevallen uitspraak van de rechtbank te vernietigen;
- Zelf in de zaak te voorzien en te bepalen dat cliënten als vluchteling dienen te worden toegelaten, althans dat hen een verblijfsvergunning zal worden verleend;
- Althans de rechtbank in die zin opnieuw een uitspraak te laten doen;
- Met veroordeling van verweerder in de (proces)kosten.

Hoogachtend,

Drs. J.W. de Haan, bepaaldelijk *ge(vol)machtigde*